

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΑΘΗΝΑ 1953

ΣΠΟΥΔΕΣ: 1969–72 ΣΧΟΛΗ ΔΟΞΙΑΔΗ (ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΕΣΩΤ. ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗΣ)

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΑΘΗΝΑ 1972 (Α.Τ.Ο. HAPPENING)

ΑΘΗΝΑ 1972 (ΙΝΣΤ. ΓΚΑΙΤΕ, MULTIMEDIA)

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΑΘΗΝΑ 1973 (ΑΙΘ. ΤΕΧΝΗΣ ΑΘΗΝΩΝ, ΧΙΛΤΟΝ)

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΑΘΗΝΑ 1951

ΣΠΟΥΔΕΣ: 1970–72 ΣΧΟΛΗ ΔΟΞΙΑΔΗ (ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΕΣΩΤ. ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗΣ)

1976

1976 ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΗ-ΓΡΑΙΚΟΥ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΜΠΑΡΙ 1977 (ΕΞΠΟ-ΑΡΤΕ)

ΜΟΝΤΕΝΑ - ΒΕΝΕΤΙΑ 1978 («ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ ΚΑΙ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ»)

ΑΘΗΝΑ 1980 (ΔΕΣΜΟΣ)

Πρίν τό 1976, πού άρχισαν νά συνεργάζονται, ό Ζουμπούλης είχε κιόλας στό ένεργητικό του τρεις έκδηλώσεις (συμβάντα, happenings) στην Άθήνα, και είχε έπινοήσει από τό 1972 τό ύλικό του, ένα ευπλαστο σεντόνι από έλαστικό, πού άποτελεί καθοριστικό στοιχείο για όλες τις μετέπειτα έκδηλώσεις του ζευγαριού.

Μαζί έχουν «στήσει» ως τώρα τρεις δράσεις στις όποιες κι' οι δύο μετέχουν ισότιμα, δυό στην Ίταλία, μιά στην Άθήνα. Τούτη, πολύ έντυπωσιακή, τό «Δράση – Ανάμνηση – Μεταθέσεις» συνοδεύονταν από μουσική ειδικά γραμμένη, του Θ. Άντωνίου. Σ' αυτή ζωντανεύουν την πάλη του ανθρώπου πού στριφογυρίζει βουτηγμένος σ' ένα μάγμα όπου αναδεύεται προσπαθώντας νά βγει στον άέρα, άγγίζοντας την επιφάνεια, κι' έπειτα ξαναβουλιάζει, άφήνοντας μόνο έλάχιστες προεξοχές του κορμιού στην επιφάνεια σάν κινούμενο άρχιπέλαγος από κορυφές ήπειρου βουλιαγμένης στον ώκεανό. Έμβρυο τυλιγμένο στους γλοιώδεις ύμένες της μήτρας πού προσπαθεί νά βγει στο φως, άνθρωπος πού καταποντίζεται και συστρέφεται κάτω από τό παχύρρευστο περίβλημα ενός από τά πιό ανάλωσιμα ύλικά του πολιτισμού μας, νυχτερίδες ή άλλα σκιάχτρα πού άκουμπάνε στο έλαστικό διάφραγ-

μα, όλα σου υποβάλλονται σάν φάσεις ενός μίνι-δράματος (βαστάει 20 λεπτά) πού σε κάνουν νά κρατάς την άνάσα σου όσο διαρκεί ή δράση.

Τό «Χειροκρότημα», πού παρουσίασαν άρχικά στο Μπάρι, «άφορά» κατά τη συνάδελφο Έφη Στρούζα «την ιστορία της διαφορούμενης σχέσης πού υπάρχει μεταξύ του δημιουργού και του δέκτου. Σχέση έλξης και άπόστασης. Μέ καυτερή ειρωνεία, τό τέλος της σύγκορμης δράσης του καλλιτέχνη πάνω στο μέσο έκφρασής του, χειροκροτείται στυγνά και μέ πάταγο από μιά κατασκευή ξύλλινων χειριών, πού κινητοποιεί ό ίδιος ό καλλιτέχνης».

Τό στοιχείο του άνεπανάληπτου και του αυτοσχεδιασμού μέσα σε πολύ γενικά θεθειμένο πλαίσιο πού επιτρέπει κάθε φορά τις πιό αυθόρμητες και άλλιώςτικες χειρονομίες και κινήσεις μιάς μιμικής ή ενός έκφραστικού χορού, πού ακολουθεί μιά λακωνική χορογραφία, και πού άποτελεί την ουσία κάθε «δράσης» των Ζουμπούλη-Γραϊκού, δέ συλλαμβάνεται μέ τη λεκτική περιγραφή. Έχουν άποτυπώσει στο γύψο όρισμένες από τις φάσεις του έργου όπως έντυπώνονται στην έλαστική θόνη, αλλά ούτε κι αυτό μεταδίνει την ένταση της κίνησης πού ξετυλίγεται δραματική μπρος στα μάτια

